

Insòlit Parlament balear

L'oposició al Parlament balear només és formada per dos grups: el socialista i el del PSM (amb els seus aliats pre-electorals: Iniciativa-Verds i Entesa). Entre tot dos sumen 24 escons. Molt pocs davant la impressionant xifra de 35 que té el PP i que dona suport al govern. La situació és insòlita. Mai a la cambra balear no hi havia hagut tan pocs grups i mai un executiu no havia gaudit de tant de poder en escons. Conseqüentment, la vida parlamentària també és insòlita.

Parlament estrany. En aquest primer mes de període de sessions, és clar que l'oposició ha decidit de plantar cara des de tot d'una al PP. Els dos grups pareix com si s'haguessin repartit els papers. Mentre que el PSM ataca sobretot, encara que no únicament, fort i ferm tots els anuncis que afecten als canvis legals del català, el PSOE posa el màxim interès, estrenyent i no afluixant, en la crisi i les retallades. Per la seva banda, el PP es mostra amb una actitud absolutament displicent envers l'oposició.

La displicència es notà des de la primera sessió i cada vegada d'aleshores ençà: el grup majoritari força la

El primer mes de sessions ordinàries deixa veure una insòlita cambra balear, amb un govern displicent envers l'oposició.

mecànica del debat setmanal de control al govern de tal manera que fos el PP que presentàs més qüestions a l'executiu. Cada setmana hi ha divuit preguntes. Lògicament si el PP se'n queda deu –com va ser el cas– l'oposició veu disminuït sensiblement el temps de control al govern. Com és d'imaginar, PSOE i PSM se'n queixaren amargament i formalment, d'això. No hi hagué cap resposta del grup majoritari. Senzillament, es va fer –i es fa– així. Val a dir, però, que aquesta manera de procedir va ser implantada pel pacte de progrés (1999-2003) per tal que el que era aleshores l'únic grup opositor, el PP, emmudís.

Des de la primera sessió, el PSM va posar força esment a atacar el govern per tots els anuncis que ha fet sobre la

degradació legal del català. L'encarregat de respondre els nacionalistes és, invariablement, el portaveu i conseller d'Educació i Cultura, Rafel Bosch. Ell rebutja sistemàticament les acusacions i assegura que el govern no té cap intenció d'atacar el català (vegeu l'entrevista que li féu EL TEMPS la setmana passada). Sembla com un diàleg de sords. Els nacionalistes balears pinten un panorama apocalíptic amb relació a la llengua i els conservadors els miren com si mirassin un extraterrestre.

El diàleg de sords es repeteix exactament igual entre el govern i el grup del PSOE. La situació va arribar a un punt en què una pregunta d'un diputat socialista al conseller de Turisme, Carlos Delgado, va ser resposta tan lacònicament com inadequadament –segons els usos que s'estilen, o s'estilaven, a la cambra–, amb un sol “sí”. Com és de suposar, la bancada socialista va protestar, però el conseller, amb la displicència característica de tot el govern, respongué: “Comprenc que us molesti la meua resposta concisa, perquè sa senyoria venia a amollar el rotllo i l'he descol·locat.”

I encara més sords pareixen els diàlegs entre el president Bauzá –o a vegades el vice-president econòmic, Josep Ignasi Aguiló– i la portaveu socialista, Francina Armengol. Cada setmana els socialistes intenten que la seva líder mossegui la jugular del govern en matèria econòmica. Però

Convergència emprèn una campanya a favor del català

Convergència per les Illes, el partit nacionalista extraparlamentari liderat per Josep Melià, ha fet un cop d'efecte anunciant una campanya, a tots els ajuntaments on té representants, en defensa de l'estatus legal actual del català a les Balears. Convergència és, doncs, la primera organització –tant del món polític com del civil– que es mobilitza contra els anuncis fets pel govern de José Ramón Bauzá amb relació al català. Segons que explicà Melià, la iniciativa és “una reacció a la política involucionista que duu a terme el senyor Bauzá en matèria lingüística”. El president de Convergència es va mostrar convençut que tot això que ha anunciat el govern és totalment innecessari i contraproduent: “No té cap sentit que els funcionaris no dominin la llengua pròpia de les Illes, ni atacar el decret de mínims,

ni qüestionar el model lingüístic d'IB3.” La iniciativa de Convergència consistirà a forçar que els 25 consistoris –sobre 67 que hi ha a les Balears– on té representació hagin de votar una moció de cinc punts. En el primer es fa una declaració a favor del suport a la normalització lingüística per part de totes les administracions. En el segon s'insta el govern a no tocar la llei de normalització i a mantenir el consens sobre el català que ha existit legalment fins ara. En el tercer demana al govern que respecti tal com és el decret de mínims. El quart és la petició perquè el català continuï essent un requisit per a accedir a l'administració i no sigui degradat a mèrit. I, finalment, el cinquè demana a l'executiu balear que mantingui el català com a llengua vehicular d'IB3 i no hi introduesqui el castellà.

La portaveu del grup socialista, Francina Armengol, i el president del Govern de les Illes Balears, José Ramón Bauzá.

tant el president com el vice-president sovint se la miren com si no l'entenguessin. A les tres primeres sessions, Armengol ha demanat exactament el mateix: "Quines mesures concretes ha aplicat el president per a lluitar contra la crisi durant els seus primers cent dies." Bauzá ha declinat de respondre en totes tres ocasions i ha delegat la resposta en el vice-president. Aguiló, invariablement, s'aixeca del seu escó amb poques ganes, mira Armengol i

Quan el president respon Francina Armengol, parla amb desgana i només li fa retrets

diu que el govern "porta a terme mesures per a crear confiança" i no com els socialistes que creaven "desconfiança". I s'asseu. A la bancada socialista s'aixequen rumors de protesta perquè no respon la pregunta. I la setmana següent Armengol la repeteix, i tot torna recomençar. Cada setmana igual.

Això mateix, més o manco, passa quan el president accepta de respondre personalment Armengol. Aleshores la socialista carrega contra Bauzá perquè no ha fet res, perquè "només" es dedica a "fer créixer la llista de l'atur", perquè el PP tanca Televisió de Mallorca, perquè porta a terme retallades socials en la despesa que deixaran més gent sense feina, etc. I el president, amb una actitud com si estigués cansat, com si respondre la diputada socialista fos un suplici, s'aixeca lentament de l'escó, la mira i

li engega qualsevol recordatori d'allò que no feia, o allò que a parer seu feia malament, el govern de Francesc Antich, l'acusa d'haver deixat endeutada fins al capdamunt l'administració balear i hi afegeix que ells (PP) creen confiança mentre que els socialistes la destruïren, que l'administració no hi és per a crear feina, sinó que ho ha de fer la iniciativa privada.

El guió, amb petites variacions, s'ha repetit exactament igual durant el primer mes de Parlament balear. La displicència del govern és insòlita en la història de la cambra. En les set legislatures anteriors no s'havia vist mai res d'igual. També és ver que mai tampoc no s'havia vist una desproporció tan grossa, en escons, entre el partit majoritari i l'oposició.

Miquel Payeras